

Adelaide

„Gyönyörűen megírt, mély, érzékeny feltárása annak, milyen szerelmesnek lenni és szeretve lenni.”

– *Jill Santopolo, bestsellerszerző*

*fine
selection*

GENEVIEVE WHEELER

GENEVIEVE WHEELER

Adelaide

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Prológus

AZ A KÜLÖNÖS A MÉLYPONTBAN, hogy nem is igazán tudod, mikor érted el. Az a zuhanó, suhanó érzés sosem marad abba, és minden korábbi szintnél azt gondolod: ez most már biztos az, nem?

Abban a chelsea-i kórházi szobában ülve, miközben kábultan válaszolgatott a kérdésekre az érzelmi állapotáról, a családja mentális egészségügyi problémáiról és a bevett tabletták pontos számáról, Adelaide még mindig nem volt biztos benne, hogy ez az. A mélypont. Várta, hogy megnyíljon alatta a föld, vagy ráomoljon a plafon, hogy valami még mélyebbre taszítsa. *Ez nem lehet az* – gondolta. Sosem volt az. (Bár ilyen közel még sosem jutott hozzá.)

Celeste tőle balra ült egy széken, ölében rágcsálnivalóval teli tescós zacskó. Úgy egy órával korábban ért be Adelaide-hez a kórházba, és úgy ölelte meg, hogy azt Adelaide sosem fogja elfelejteni: egyszerre volt óvatos és gondoskodó. Elég különös bejelentkezni egy kórházba azzal, hogy öngyilkos gondolataid vannak, főleg, ha a felvételes nővérke alig érti a motyogásodat. (*Én... ön... gyhi... lkos... Nem írhatnám le inkább?*) Adelaide elmondhatatlanul hálás volt, hogy Celeste itt van mellette. A kórházi személyzettel folytatott beszélgetésekben Celeste segített kitölteni a hiányzó részeket, szóban és papíron is, és

egyetlen pillanatnyi habozás nélkül írta oda a számát a „Vészhelyzetben értesítendő” sorhoz. Ahogy mondta, *Celeste néni-módba* kapcsol, a gondoskodó, alsó tagozatos tanító néni alaposágával tömte Adelaide-be a perecet, és simogatta a haját a váróban.

A mélyponton fogadhatsz egyáltalán látogatókat?

Bármilyen is a válasz, Adelaide megkönnyebbült, hogy Celeste ott van vele, de a megkönnyebbülés alatt ott bujkált, ott kavargott egy csomó sokkal veszélyesebb érzés. Biztosra vette, hogy új mélységbe zuhant, új sötétséget fedezett fel. A szíve még kegyesen vert, a só a percreől csípte a nyelvét, és nem akart többé életben lenni. Testileg Adelaide egyben volt – a combcsontja ízülettel csatlakozott a sípcsontjához, és a többi –, de odabent, mentálisan éles, össze nem illő darabokra tört, és nem hitt benne, hogy képes lehet újra összerakni magát. Nem akart meghalni, legalábbis nem kifejezetten, csak nem akart tovább létezni. Nem akart lenni. És bármilyen félelmetesnek is látszott, a halál tűnt az egyetlen útnak, amivel ezt elérheti. Egy marék tableta, egy korty víz, és szabad lesz – a törött darabok összesöpörve a létezés egy másik síkjára kerülhetnek.

ADELAIDE NEM ÚGY KELT FEL AZNAP REGGEL, hogy ezt a napot választja az utolsó napjának a földön. A reggeli tejeskávéja legnagyobb jóindulattal is csak közepes volt, és emlékei szerint mindössze egy összenyomott müzliszeletet evett egész nap – ami kicsit sem hasonlított ahhoz az igazi déli lakomához, amiről mindig viccelődött, hogy az utolsó vacsorája lesz (sajtos makaróni, kukoricakenyér, rántott zöld paradicsom és tömény csokitorta, köszönöm szépen). Nem írt búcsúlevelet, nem intézkedett a végrendeletéről, nem tett semmilyen előkészületet.

Meglepően fényes és meleg volt a napsütés szeptember végéhez képest, és még a felhők is udvariasan kitértek az útból. Adelaide későig alhatott, és musicaldalokat énekelt a zuhany alatt. Volt ülőhelye a metrón, fél egykor felhívta az anyukáját, aki éppen a *The Today Show*-t nézte massachusettsi otthonában, hogy boldog születésnapot kívánjon neki. Persze még mindig a szakítás után lábadozott, de nem volt semmi különösebben rossz a napjában. Semmi olyasmi, amitől feltétlenül szükségesnek tűnt volna távoznia a földről. Költözött! Valami új kezdődik! Új! És izgalmas!

Mégis, először lassan, aztán egyetlen gyors lendülettel – ahogy bármi és bárki széthullik – kezdett minden darabokra szakadni.

Felvette a kulcsot az új, kétszobás lakásához, és észrevette, hogy a két kanapé nem passzol egymáshoz. A bérbeadó a szemét forgatta, amikor Adelaide megkérdezte, ki az áramszolgáltató. (*Bocsásson meg, de mivel is foglalkozik? Ezt még soha nem kellett elmagyaráznom senkinek.*) Bár kivette a napot, mégis hegyekben állt a munka, késtek a költöztetők, és *Biztos nem tehetek fel semmilyen képet a falra?* – és a rohadt életbe is, le kellett dőlnie.

Visszagondolva tényleg nevetséges – *Nem passzoltak a kanapék, és nem akartam PR-stratégiát írni, szóval úgy döntöttem, megölöm magam* –, de Adelaide egyszerűen kifogyott az üzemenyagból. Nem maradt érzelmi tartaléka, hogy támaszt nyújtson, hogy továbbblendítse vagy csak emlékeztesse rá, hogy képes felülkerekedni ezen a szorongáson. Megnézte a Twitter-t, és látta, hogy ő díjat kapott a London Book Awardson. Elismerete – teljesen jogosan – az az irodalmi közösség, amihez Adelaide is olyan elkeseredetten tartozni akart, és Adelaide egyszerűen nem bírta tovább csinálni. Nem bírt tovább élni.

Észre sem vette, hogy sírni kezdett, csak pár perccel később tűnt fel neki az a fájdalmas, szűrő érzés az arcán, és amikor lenézett, a pólója már könnyben ázott. Ekkor töltött meg egy poharat csapvízzel, előkereste a táskájából a vészhelyzetekre tartogatott Xanaxot, és úgy kezdte kapkodni a pirulákat, mint a Smarties drasztét.

Igazából jól jött ki, hogy éppen az anyukája születésnapján érte el a töréspontot, azon a születésnapon, amin pontosan három évvel korábban Adelaide unokaöccsének világrajöttét ünnepelték. Kész szerencse. Ott ült a lepedő nélküli matracon, egyik kezében a gyógyszeres fiolával, másikban egy pohár vízzel – öt tablettát megvált, még úgy húsz hátravan –, és arra gondolt: *Talán mégis holnap kellene végigcsinálnom. Talán nem kellene a kedvenc embereim születésnapját az öngyilkossággal elrontanom.* (Mi állította volna meg, ha ez a mélyrepülés egy vagy két nappal később kezdődik?)

Úgyhogy Adelaide felhívta a segélyvonalat, találkozott a költözöttekkel, felhívta Celeste-et. Üzeneteket írt a családjának és a legjobb barátnőjének, Eloise-nak. Vett pár nagy levegőt, aztán taxival a Chelsea és Westminster sarkán levő sürgősségire vitette magát. A váróban ült, és azon töprengett, hogy vajon tényleg ez-e a mélypont, vagy még van hová zuhannia.

Név?

Adelaide Williams. „E”-vel.

A Williamsben van egy „e”?

Nem, az Adelaide-ben. A végén. A-d-e-l-a-i-d-e. Mindig lehagyták az „e”-t a végéről.

Kora?

Huszonhat.

Nemzetiség?

Amerikai, de állandó lakhelyem van az Egyesült Királyságban. Itt van a tartózkodási engedélyem, ha szükség lenne rá.

Nem kell, köszönöm. Foglalkozás?

Kommunikációs menedzser. Egy technológiai vállalat PR-jával foglalkozom.

Családi állapot?

Celeste és Adelaide egymásra nézett. *Egyedülálló.* Megköszöri a torkát. *Nagyon egyedülálló.*

Az ápolónő erre felnézett, szótlánul várta a kifejtést. Adelaide nem szólalt meg.

Nemrég esett át egy szakításon – magyarázta Celeste. – Nagyon nemrég. És nem túl jó szakításon.

Az ápolónő bólintott, és felírt valamit a jegyzetömbjére. Telt időmű nő volt lila ápolóruhában, vastag szemüveggel, barbadosi akcentussal. Adelaide szinte hallotta a fejében a gondolatait: *Megint egy összetört szívű lány, aki Júliát játszik, és rabolja az időnket és az erőforrásainkat.* Nem hibáztatta az ápolónőt, amiért ezt gondolja, Adelaide-nek is pontosan ez volt a véleménye saját magáról.

Vénusz-szimbólum volt a középső ujjára tetoválva, és az új otthonában egy FEMINISTA IRODALOM feliratú, teli kartondoboznyi könyv várta, hogy kipakolja. Hajlamos volt a nagy érzelmekre, és szerette Richard Curtis filmjeit, ez igaz, de Adelaide sosem gondolta magáról, hogy az a típus, akit teljesen beszippant a viszonzatlan szerelem. A fiúk hülyék! Nem is kedveli őket! A nők jobbak, okosabbak, erősebbek! Most mégis itt volt egy kórházi szobában, és a családi állapotról szóló kérdésre egy cinikus „Nagyon egyedülálló”-val válaszolt, mert láthatóan képtelen feldolgozni a tényt, hogy egy bizonyos fiú nem szereti.

Van a mennyben külön részlege az öngyilkosoknak? Adelaide előtt megjelent az egyik mexikói étterem dohányszója a szülővárosában, ahol az irodalom nagyjai teli hamutartók és piros, műanyag dobozos tortillachips felett diskurálnak. Vajon Virginia Woolf szóba állna vele, ha felbukkanna ott?

Mentális egészségügyi előzmények?

Mondhatni. A gimnázium alatt szorongással és depresszióval diagnosztizáltak.

Az anyja rángatta el egy pszichiáterhez az első szakítása után. Adelaide már vagy egy hónapja nem aludt és nem evett, és ahogy fogyott, úgy kezdett egyre jobban aggódni érte az édesanyja. Úgy tűnt, rejtőzik itt valamiféle minta.

És hajlamos vagyok a kényszerességre is. Ezt eléggé... triggerelte a mai nap, nem tudok rá jobb szót.

Triggerelte?

Igen. Nem passzoltak össze a kanapék az új lakásomban.

Az ápolónő nem kötött bele a kijelentésébe.

Szed valamilyen gyógyszert?

Csak fogamzásgátlót, főleg az endometriózisom kezelésére. És időnként Xanaxot, például ma is.

És hány Xanaxot vett be ma?

Úgy hat vagy hét milligrammot. Nem lehetett sokkal több.

És mindet egyszerre?

Mindet egyszerre.

És most hogy érzi magát?

Elég álmosnak, de nyugodtnak.

Előfordult a családjában mentális betegség?

Ööö, igen. Adelaide nem túl helyénvalón felkuncogott. Gyerekkorában az otthoni telefonon gyors hívón volt egy pszichiáter.

Gyakorlatilag a családom minden tagjának van valamiféle mentális betegsége, az apámat kivéve. Örült nők veszik körül. Vagyis inkább vették.

Tudna mondani konkrétumot?

Persze. A húgom, Izzy, bipoláris. Holly, a nővérem, figyelemzavaros. Az édesanyám klinikai depresszióban szenved.

Öngyilkossági kísérlet?

Több is volt. Főleg a bipoláris húgomnál. És egyszer-kétszer az édesanyámnál.

Ön kísérelt már meg öngyilkosságot korábban?

Nem igazán. A gimis naplőbejegyzéseim elég sötétek, de ilyesmivel sosem próbálkoztam korábban.

Adelaide értékelt a beszélgetés objektív jellegét. Nem voltak hosszú hümmögések, kellemetlen szemkontaktus vagy az agykurkászoktól megszokott „És ettől hogyan érezte magát?”-ok, amik mintha nem is kérdőjellel, hanem három ponttal végződtek volna. Ezek világos kérdések voltak világos válaszokkal, és Adelaide megkönnyebült, hogy mindegyiknek világos volt a vége is. Az egész kérdezz-feleleknek volt valami különös módon megnyugtató ritmusa, mint egy pattogó labdának vagy egy metronómnak.

És mi készítette arra, hogy ma megpróbálja?

Ez a válasz megtöri a ritmust. A kanapék, a szakítás, a munka... mindegyik kiváltó ok volt és katalizátor. De az események és az érzések, amelyek ehhez a pillanathoz vezették Adelaide-et, egy délutánál sokkal hosszabb idő alatt gyűltek fel és robbantak végül; sokkal nehezebb volt őket számszerűsíteni és megmagyarázni.

Nem egyszerre tört össze a szíve, hanem sokszor tört össze egy év alatt – sőt igazából egy évtized alatt –, és ahányszor elkezdte újra összerakni a darabokat, újraépíteni a szívét és a lelkét a metaforikus

csodaragasztóval, újra összeroppant az egész. És egyre kisebbek, egyre nehezebben felismerhetők lettek a darabok, és minden csapás után egyre nehezebb lett őket összeilleszteni.

– Hát... – mondta. – Én se nagyon tudom megmagyarázni. Elég hosszú történet. Egy sor hosszú történet.

Az ápolónő letette a jegyzetömbjét.

Segítene, ha beszél róla?

TavasZ

London, Anglia

2018

Egy

A sarkamról darabokban jön le a bőr, nem kellene ma este szexelnem, ugye?

Ilyesmiket kiabál keresztül Adelaide a lakáson, az ilyen kérdések vezetnek az olyasfajta beszélgetésekhez, amiket a lakótársának, Madisonnak hamar meg kellett szoknia. A Boston Universityn csak távoli ismerősök voltak, egy diákszövetséghez tartoztak, de a csapatalközőkön és más kötelező eseményeken nem igazán töltöttek időt egymás társaságában. Más szakra jártak, mások voltak a barátai meg minden. Aztán egy délután, pár évvel a diploma után Adelaide a Facebookról értesült róla, hogy Madison is az Egyesült Királyságba készül mesterképzésre, és hát arra gondolt: „Igazán jól jönne egy barát odaát.” Szóval írt neki, és valahogy sikerült meggyőznie Madisont, hogy hagyja a kollégiumot, és inkább keressen vele lakást Észak-Londonban.

Öt nappal azelőtt, hogy leszálltak volna a Heathrow-n, aláírták az online bérleti szerződést egy gyönyörű, viktoriánus lakásra Highgate-ben – csupa rozettás ablak, pattogó festék és elnyűtt, antik bútorok –, amit hamar ki is dekoráltak bolhapiacon beszerzett, bekeretezett poszterekkel és töméntelen mennyiségű égőssorral.

A konyhaszekrény megtelt csokis keksszel és őrölt kávéval, az ablakpárkányokon gyertyatartóvá avanzsált üres borosüvegek sorakoztak. A két lányról csillogó ruhákban, kihúzott szemmel, műszőrme kabátban készült Polaroid-képek takarták a kisebb-nagyobb foltokat és sérüléseket a hűtőn, ami furcsa füttyülő hangot adott, és attól féltek, bármelyik nap felmondhatja a szolgálatot.

A környéken töltött első estén az újdonsült lakótársak berúgtak egy poros, bőrkárpitos székekkel és öreg helyiekkel teli közeli kocsmában, ahol vegaburgert ettek és a sarokasztalnál kuncogtak egész este. A beszélgetés a politikai ideológia után hamar az *Emlékszel a lányra, akit a végzős évünkben úgy toltak ki hordágyon a diákszövis buliról? Én voltam az!* és a *Melyik Spice Girl volt a kedvenced gyerekkorodban?* kérdések kerültek sorra. Hamar és könnyen egymásra hangolódtak, hála az égnek.

Az első iskolahéten Madison elment egy gólyáknak szervezett jógaedzésre, ahol – a sors váratlan fordulatának köszönhetően, amiért Adelaide örökre hálás lesz – éppen egy enyhe New England-i akcentussal beszélő, Boston College-pólót viselő lány mellé tette le a matracát. A lányt Celeste-nek hívják, írta Madison SMS-ben. Pár évvel idősebb volt náluk, és ő is most költözött Londonba a mesterképzés miatt (ugyanazon az egyetemen, mint Madison, kicsit más programon), és: Lenne kedved később meginni velünk valamit? Adelaide-nek pedig bizony volt kedve.

Ahogy sikerült meggyőznie Madisont, hogy költözzön össze vele, és ahogy sikerült meggyőznie Madisont és Celeste-et, hogy szám-talan estét töltsenek a kocsmban (*Hogy tanuljunk!* – erősködött vi-gyorogva), Adelaide-nek arra is sikerült rávennie a szobatársát ezen a héten korábban, hogy kipróbáljanak egy nagyon erős lábpakolást, amit egy koreai kozmetikai cikket áruló oldalon talált, és aminek,

némileg aggasztó módon, hipószaga volt. És most a lábuk gyakorlatilag elolvadni készült. Első ránézésre úgy tűnt, mintha Adelaide lábszárai két nagyon széles, nagyon fehér vedlő kígyóhoz csatlakoznának.

– Az én sarkammal is ugyanez van, rémisztő – mondta Madison a talpa felé pillantva, és odanyújtott Adelaide-nek egy bögre vörösbort (a borospoharak szokás szerint koszosak voltak). – Ugye tudod, hogy nem kell minden pasival lefeküdnöd, akivel randizol?

Adelaide felnevetett. Majdnem fél évtizednyi önként vállalt cölibátus után huszonnégy évesen nagy elánnal és lelkesedéssel vetette bele magát a randiappok és az egyéjszakás kalandok világába, és heti rendszerességgel csábított el idegeneket chatüzenetekben és izzadt táncklubokban, előbb New Yorkban, most meg Londonban.

Azt gondolta, a ma esti randi sem lesz más, mint a többi. Találkozik ezzel a sráccal, elolvad az akcentusától (Adelaide hét hónappal élt már Londonban, de még nem kopott meg az újdonság varázsa). A srác majd gúnyt űz az amerikai politikából, és megkérdezi, hasonlított-e a New York-i élete a *Jóbarátok* részeihez. Adelaide nevetni fog a viccein, a srác elnézi neki, amikor ügyetlenül felborít egy poharat. Aztán egy ponton elbotorkálnak egyikük lakására, dugnak egyet ügyetlenül, közepesen, és a románcnak már vége is, mire feljön a nap. Ez már afféle rutinná vált nála.

Az előző héten Adelaide-nek három egyéjszakás kalandja volt hat napon belül. Egy hónappal korábban két fickóval is kavart egy lepukkant shoreditchi bárban. A dolog egyáltalán nem az alacsony önbecsüléséről szólt, sokkal inkább a kontrollról. Adelaide számára kevés annál felvillanyozóbb érzés volt, mint amikor találkozott a tekintete egy idegenével, végigfuttatta a nyelvét a másik alsó ajkán, és aztán váratlanul távozott a kocsmából, a fickó lakásából vagy

bárhonnan, abban a pillanatban, amikor úgy döntött, ideje mennie. Adelaide a húszas éveiben talált rá arra a függetlenségre és erőre, ami a tinédzser éveiből hiányzott (vagyis inkább elragadták tőle), és most élvezte, hogy használhatja.

– Azt mondod, nem kell mindenkiel lefeküdnöm? – Kortyolt egyet a borból, és a tükörben Madisonra kacsintott, aztán ismét a fekete szemhéjtus felhelyezésére fordította a figyelmét. – Hát ez nekem új!

Madison leült a kád szélére, miközben Adelaide hajvasalóval simította szögegyenesre sötétszőke tincseit, és nevetve nézte, hogyan küszködik barátnője a megnőtt frufrujának megszelídítésével. Beszélgettek a féléves beadandókról, a nyárra tervezett franciaországi vitorlástúráról, és *Úristen, láttad, hogy Josh eljegyezte Marissát Miamiban? Emlékszem, amikor én fogtam a haját a Sigma-Tau-bulin, amin megismerkedtek.* Végül Adelaide átöntötte a maradék borát egy műanyag palackba, a nyelvét végigfuttatta a fogán:

– Jó lesz? – vigyorgott Madisonra.

– Jó – biccentett Madison, aztán Adelaide a hámló lábacskaát virágmintás balerinacipőbe bújtatta, és csak remélni mert, hogy ennek a srácnak nem tűnik fel, hogyan néz ki a lábfeje.

A srác neve Rory Hughes volt, és Adelaide még nem döntötte el, hogy vajon az esete-e. Egy randiappon ismerkedtek meg, Rory képeinek többsége homályos csoportkép volt (olyan, amelyet számos férfi tett fel megmagyarázhatatlan okból a profiljára), úgyhogy nem igazán tudta megállapítani, hogyan is néz ki. Tényleg nem. De Rory kis szívecskét dobott a profiljára, szerette a Spice Girlst, és a pizkálódós üzeneteseik mosolyt csaltak Adelaide arcára. Ha mást nem, legalább annyit remélt az estétől, hogy kap egy ingyen italt, és

kellemesen elbeszélgetnek. Amellett tényleg nem lenne jó ötlet lefe-
küdni vele – még beadandókat kellett írnia és vizsgákra kellett ké-
szülnie.

– Gyors randi lesz – mondta Madisonnak, és felkapta a bőrdzse-
kijét. – Tíz előtt itthon leszek – mondta.

(Persze nem volt otthon tíz előtt.)

HA VALAKI MEGPRÓBÁLNÁ KETTÉVÁGNI ADELAIDE FELNŐTT ÉLETÉT –
mint valami sárgadinnyét, szépen keresztbe a közepén –, a két fél va-
lószerűleg a *Rory előtt* és a *Rory után* lenne, és a két oldalon két egé-
szen különböző Adelaide ülne.

Az első randijukra tartva a metrón a bort kortyolgatta, és folya-
matos ismétlésre állítva hallgatta Ginuwine *Pony* című számát, és fo-
galma sem volt róla, hogy ez az a pillanat. Hogy ezek az utolsó per-
cei ebben a testben, ebben a személyiségben. Talán valamit máshogy
csinált volna, ha tudja. Vagy talán nem. (Valószínűleg nem.)

Rory azt javasolta, hogy az Old Vic előtt találkozzanak, ami csak
egy rövid séta a Waterloo állomástól. Adelaide egyszer már járt a szín-
házban, úgy három évvel korábban egy *Clarence Darrow*-előadáson.

(Később megtudta, hogy Rory is ott volt azon az előadáson, az
erkélyen ült, Adelaide a páholyba nyert jegyeket. Adelaide később
gyakran ábrándozott arról, hogy aznap este talán egymás mellé sod-
ródtak, a tömegben összeért a kezük egy pillanatra. Szerette elképzel-
ni, hogy az életüket a sors kötötte össze kibogozhatatlan csomóval.)

Adelaide csinos kis csomóba tekerte össze a fülhallgatóját, majd
bedobta a táskájába, és nem tudta, ezek után mihez kezdjen a kezé-
vel, amikor meghallotta a hangot: *Szia, Adelaide?*

Az egész teste elzsibbadt.

KÉT ÉS FÉL ÉVVEL AZELŐTT, hogy kirámolt volna brooklyni lakásából, hogy beköltözzön a highgate-i lakásba, Adelaide az életének leggondtalanabb szemeszterét töltötte Londonban egy ösztöndíjnak köszönhetően. Mindig is gyengéd érzelmek fűzték a városhoz, mióta gyerekkorában pár évig a külvárosban lakott, de azt el se tudta képzelni, hogy egy ilyen metropolisz milyen mindent betöltő, kulcsfontosságú elem lehet az ember életében. Korábban sosem érezte ezt. *Örület* – mesélte Skype-on a barátainak. – *Itt az alapérzelmem a megelégedettség. Ki gondolta volna, hogy ez lehetséges?* Alig volt kötelezettsége, és szinte a küszöbéről nyílt a Hyde Park. Egyszerűen tökéletes volt.

A szemeszter egy pontján Adelaide felvett egy kis, fehér horgonyokkal díszített tengerészkek ruhát, és a barátaival egy szabadtéri kocsmába ment a Témze partjára, ahonnan lelkesen figyelhették az Oxford–Cambridge evezősversenyt. Kancsóval itták a Pimm's and Lemonade koktélokot, és sütkéreztek abban a ritkán felbukkanó csodában, amit napnak hívnak. És akkor délután becsípve és a napon lesülten megpillantotta *őt*.

Sál és kék ing volt rajta, és Adelaide azonnal imádta – a barna, göndör fürtjeit és az éles állvonalát. Mint a fiatal Colin Firth.

– Ne csorgasd a nyálad egy idegen után! – szólt rá a barátja. – Úgy nézel ki, mint egy részeg pisztráng.

Adelaide becsukta a száját, felállt, és kihúzta magát, ahogy megindult a pulthoz, a kezében két üres koktélos kancsóval, mezítláb (a cipője feltörte a lábát).

– Helló! – kocogtatta meg a fiú karját. – Bocsáss meg, de nekem... Muszáj elmondanom. Úgy nézel ki, mint egy Disney-herceg.

– Öö, hát, szia... – felelt a fiú. – Ez igazán kedves. Köszönöm.

Barátságosan megpaskolta Adelaide vállát, aztán visszafordult a barátaihoz, de Adelaide sosem felejtette el az arcát.

A következő években újra és újra elmesélte ezt a történetet. Amikor Adelaide a szexepilje borzalmas hiányáról viccelődött, és a barátai udvarias hitetlenkedéssel rázták a fejüket, ezzel az anekdotával rukkolt elő.

– Látjátok? – mondta. – Ez vagyok én, az a fajta ember, aki idegenekhez megy oda cipő nélkül, és közli velük, hogy úgy néznek ki, mint egy Disney-herceg. Megalázó volt és zseniálisan vicces, határozottan olyasmi, amit Adelaide Williams szokott csinálni.

Nem számított rá, hogy a herceg valaha is újra felbukkan az életében, hogy még egyszer megütögeti a vállát, és bemutatkozik neki Roryként az Old Vic Színház előtt.

ADELAIDE EGY TÖREDÉK MÁSODPERCRE ELTÁTOTTA A SZÁJÁT. Hogy-hogy nem rakta össze a képet korábban? – töprengett. Hogyhogy nem ismerte fel a fotóíró!

– Ó, istenem, szia, Adelaide vagyok! – mondta. – Úgy örülök, hogy találkozunk! Megölelhetlek? Megölellek.

Szerencsére, varázslatos módon Adelaide kissé erőszakosan barátságos természetét Londonban mindig amerikai bájként könyvelték el, nem neonfényvel villogó figyelmeztetésként. Ez a külföldi akcentus szépsége. Rory kuncogva viszonzta az ölelést, aztán kicsit kidüllesztette a mellkasát.

– Akkor mehetünk? – kérdezte.

Ez afféle szokása volt Rorynak. Ha ideges volt, kidüllesztette a mellkasát, mint egy madár, így próbált merészebbnek, bátrabbnak vagy magabiztosabbnak tűnni, és olyanokat mondott: *Akkor mehetünk?* És Adelaide olyan boldog volt, hogy mellette lehet, hogy közel

lehet hozzá, hogy vele lehet (vele!), hogy rögtön elolvadt, és minden egyes alkalommal ment. Kérdezhetette volna ezt egy szakadék szélén, a sziklás kanyonra mutatva alattuk, és Adelaide akkor is vidáman azt felelte volna: *Mehetünk!*

De nem voltak a szakadék szélén. Ekkor még nem. Ezen az estén Rory egy roskatag kis olasz kocsmába vezette a Lower Marsh Streeten, egy kocsmába, amiben pörkölt kávé szaga terjengett, és a nyitkorgó faasztalokat kismillió pohárnyom tarkította. A randijuk előtt Rory megkérdezte Adelaide-et, hogy a nyüzsgő kocszmákat kedveli-e jobban vagy a meghitt helyeket, ahol égősorokkal világítanak. Adelaide az utóbbit választotta, és ahogy körbenézett, már örült a választásának.

– Mit hozhatok inni? – kérdezte Rory.

– Ó, bármit, minden alkoholt szeretek – vágta rá Adelaide, sikertelenül próbálva azt a benyomást kelteni, hogy nincs zavarban és egyébként sem nehéz eset.

Rory kicsit furcsán nézett rá, de pár perccel később már vissza is tért két narancssárga Aperol spritzcel teli pohárral, amiben vidáman táncoltak a kis, csíkos papír szívószálak.

– Cheers! – mondta.

Adelaide úgy döntött, nem mondja el neki, hogy már találkoztak korábban, egyelőre megtartotta magának ezt az édes kis titkot, mert szinte biztosra vette, hogy Rory nem is emlékszik rá.

Rory elmondta, hogy az iskola után egy évet egy farmon töltött Dél-Franciaországban. Cambridge-ben tanult, egy ideig jogászként dolgozott. Aztán egy évig pro bono munkát végzett Alabamában, majd pár hetet egy Los Angeles-i filmes iskolában töltött – *csak a móka kedvéért* –, és ez indította arra, hogy szakmát váltson. Egy ideje egy feltörekvő produkciós cégnek dolgozott, és elképesztőnek

találta, mennyivel boldogabb így, hogy filmekben dolgozhat aprópénzért, és farmerben-pólóban járhat munkába a kikeményített szürke öltönyök helyett.

Adelaide mindezt úgy tudta meg, hogy Rory időnként közbetűz-delt egy-egy kérdést az ő életéről, az Államokról, a költözéseiről, az *au-pair*ként Párizsban töltött hónapokról. Megkérdezte tőle, mik a kedvenc sorozata a Netfixen, hogy melyik amerikai nasik hiányoz-nak neki a legjobban, és heccelte kicsit, amikor elárulta, hogy né-ha arról álmodik, hogy Kraft Mac&Cheese-t eszik és ragadós tűzön pirított pillecukrot, és ilyenkor úgy ébred, hogy nyál csorog a szá-ja sarkából.

– Oké, ez nem túl vonzó – jegyezte meg Adelaide. – Kihúzzhat-nánk a jegyzőkönyvből?

– Szerintem briliáns és imádni való – vágta rá Rory. – Te is brili-áns és imádni való vagy.

Megitták az első koktélt, aztán a másodikat, aztán kértek egy üveg-gel a ház vörösborából. Adelaide sosem érzett még ilyen azonnali egymásra hangolódást egy idegennel, pláne nem olyanal, aki eny-nyire rajzfilmbe illőn jóképű.

A fenébe a lábammal – írta a lakótársának a mosdóból. – Le fogok feküdni ezzel a pasival.

Hát persze hogy le fogsz – válaszolta Madison. – Celeste-tel foga-dásokat kötöttünk rá.

Aznap este úgy fél tizenkettőkor – négy és fél órával a találkozásuk után – a pincérek udvariasan közölték a párocskával, hogy zárnak, és *Nem bánják, ha leszdedik az asztalt?* Gyorsan lehajtották az utolsó korty bort, Rory kinyitotta az ajtót, és kivezette Adelaide-et a sza-badba. Adelaide megborzongott.

– Fázol? – kérdezte Rory.

– Csak egy kicsit – felelte Adelaide. – De kibírom.

– Felajánlanám a kabátomat, ha lenne nálam.

Kabát helyett a karját fonta Adelaide köré, és pulcsija ujjával alaposan átmasszírozta a lány karját. Adelaide csupa libabőr lett, és azt kívánta, bár levehetné a saját dzsekijét, hogy a bőrén érezze Rory érintését. Rorynak fenyő és frissen mosott ruha illata volt, olyan érzés volt mellette lenni, mint a karácsony.

– Olyan kár, de tényleg – mondta Rory, még mindig Adelaide-et ölelve. – Ez az utca régen tele volt független könyvesboltokkal és kis helyi kávézókkal. Most meg egymást érik a Costa kávézók meg a drogérialáncok. Dzsentrifikáció, mi?

Adelaide bólintott.

– Én még csak két éve élek itt, de már így is annyit változott. Szomorú nézni. Ez régen egy teázó volt, egy kedves, idős hölgy vezetete. Nem voltak egyforma evőeszközei, és mindent ő maga készített. – Adelaide megint bólintott. – Miért beszélök annyit a dzsentrifikációról?

– Végignézttem ugyanezt a mi környékünkön is Brooklynban – mondta Adelaide. – Nehéz úgy végigsétálni az utcán, hogy ne folyton ez járjon a fejedben. Hogy milyen volt. Uff, kapitalizmus.

Nevetve értek el az utca végére.

– Hát... – mondta Rory. – Gondolom, te arra mész.

Adelaide az állomás felé fordult, aztán vissza Roryhoz. Rory a könyökénél fogva közelebb húzta magához, az állánál fogva megemelte az arcát, hogy az ajkuk találkozzon, majd becsúsztatta a nyelvét Adelaide szájába. És abban a pillanatban, még most is emlékszik rá, Adelaide lángra kapott. Már jóval elmúlt tizenegy, a nap már órák óta lement, Adelaide emlékeiben mégis, ahogy ott álltak az utcasarokon, az ég világos volt, madarak csicseregtek, a felhők elvonultak, és

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

sütött a nap. Fájdalmasan közhelyes, de itt nem létezett sötétség, abban a kis univerzumban nem, ahová Adelaide belépett, amikor először csókolta meg Rory Hughes-t.

– Tudod... – mondta Adelaide pár centire elhúzódva tőle. – Nem muszáj arra mennem.

Rory habozott.

– Mít szólsz a hétvégéhez? – kérdezte. – Szabad vagy pénteken?

Szerda volt. Adelaide megtorpant, felnézett, és próbálta átgondolni a terveit. Madissonnal és Celeste-tel készült vacsorázni, de esetleg utána?

– Jaj, ne, a péntek túl korai? – ijedt meg Rory. – Túl lelkes vagyok, ugye?

– Azt hiszem, szabad vagyok pénteken, később este – vágta rá Adelaide. – Beszéljünk meg valamit! Írsz majd?

– Persze hogy írok – felelte Rory. – Igazán csodás volt.

– Tényleg az volt. – Adelaide elhallgatott. – De te éppen öö... visszautasítottál?

Rory megszorította a kezét, aztán átvágott az utcán, de még hátrakacsintott a válla felett, Adelaide pedig csak töprenghetett, hogy vajon az egész éjszaka nem csak lázálom volt-e. Az ég még mindig világosnak tűnt. Egy másodpercig csak állt, aztán ösztönösen tárcsázta a legjobb barátnője számát.

– Eloise – mondta. – Azt hiszem, találkoztam a lelki társammal.